

Рис. 2. Маркетингова концепція конкурентоспроможності

Таким чином, конкурентоспроможність підприємства може розглядатись як потенційна і реальна. Остання визначається мірою задоволення потреб цільових споживачів, тобто відповідністю чи перевищенням їх очікувань і вимірюється мірою досягнення підприємством своїх цілей. Суттєвий вплив на рівень реальної конкурентоспроможності здійснюють суб'єкти, сили та умови навколишнього маркетингового середовища. Не формулюючи цього в явному виді, багато авторів досліджують у своїх роботах не що інше, як різні аспекти керування конкурентоспроможністю виробів і організаційно-технічних систем.

Проблема конкурентоспроможності має в сучасному світі універсальний характер. Від того, наскільки успішно вона вирішується, залежить рівень економічного та соціального життя в будь-якій країні. У той же час, загострення конкуренції на внутрішньому ринку, вихід багатьох суб'єктів підприємницької діяльності на зовнішні ринки змушує виробників нових товарів та послуг по-новому поглянути на проблему конкурентоспроможності. Неврахування вимог ринку, пропонування та реалізація неякісних товарів та послуг, неконкурентоспроможних в сучасних умовах швидко призводять до погіршення показників конкурентоспроможності підприємства і навіть до його банкрутства.

Література:

1. Ansoff I. Planning of the future of corporation. – М.: Progress, 1985. – 560 p.;
2. Закон України «Про захист економічної конкуренції» від 11.01.2001 р. № 2210–14 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2210-14>;
3. Єлець О.П. Сутність конкуренції та конкурентоспроможності підприємства / О.П. Єлець // Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. – 2016. - №1(01). – С. 58-64;
4. Prokopets L. Component increases of competitiveness of agricultural enterprises / of L Prokopets // are Collection of scientific works of Bukovyna University. – 2011. – № 7. – P.37-47.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ В УКРАЇНІ

Жукова Юлія

магістр МО-518

Національний авіаційний університет

Науковий керівник – к.е.н., доц. Білявський В.М.

Роль освіти в еволюції громадянського суспільства в Україні займає вирішальну роль в системі публічного управління і характеризується відповідним рівнем якості. Постійна

взаємодія освіти із зовнішнім середовищем, відбувається під впливом зовнішніх та внутрішніх чинників. Ці чинники є залежними один від одного. Так, наприклад, система управління освітою створює певне внутрішнє середовище під впливом зовнішніх чинників її функціонування, в свою чергу, ця ж система адаптована до зовнішнього середовища за допомогою внутрішньої складової. Дана обставина являє собою сукупність: цілей, завдань, структур, ресурсів, інноваційних технологій та організаційної культури, що безпосередньо впливає на формування управлінської діяльності [1, 2]. Саме тому, внутрішні чинники впливають на формування ефективного публічного управління, в цілому, так і на розвиток освітнього середовища, зокрема.

З моменту проголошення незалежності України і розпочалося формування її освітньої політики. Посприяли цьому певні: соціальні, економічні та політичні чинники. Законодавчо закріплена дана політика була у певних: гарантіях держави, основоположних законодавчих актах та програмних документах з розвитку освіти. Наразі, публічне управління має бути зорієнтовано на гідні умови праці, побуту, відпочинку, медичного обслуговування та матеріального заохочення працівників.

У 90-х рр. ХХ ст., в Україні відбувся процес оптимізації кількісного складу навчальних закладів різних рівнів акредитації, який призвів до їхнього суттєвого скорочення. Це сприяло зменшенню наповненості аудиторних приміщень та збільшенню чисельності маломістких шкіл. Особливо гостро цей процес набув у сільській місцевості, невеликих містах та хуторах, де місцеві органи влади та місцевого самоврядування, переважно, не приділяли належної уваги вищезазначеній проблематиці та продовжували дотримуватися ортодоксальної політики в сфері публічного управління.

Сучасний же стан освіти розглядається, як певна сукупність характеристики етносу, суспільства та людської цивілізації. Вона демонструє рівень публічної влади в Україні, рівень досвідченості громадянського суспільства, а також рівень ефективності прийнятих управлінських рішень. Тому, в забезпеченні політичної та економічної незалежності країни освіта виступає, як певна стратегія публічного управління. Також, слід зазначити, що важливими чинниками впливу на формування системи освіти в Україні залишаються катастрофічні наслідки аварії на Чорнобильській АЕС, окупація АР Крим, ведення військових дій на півдні країни тощо. Ці обставини прямо впливають на виділення бюджетних коштів за різними напрямками соціальної політики держави, оскільки потребують значного фінансування цих програм. Що стосується системи публічного управління, то визначальним чинником підвищення ефективності освіти та її управлінської діяльності є владна компетентність, тобто «...сукупність знань та вмінь, необхідних для виконання конкретних функцій, що відображають основні напрями, види та форми управлінської діяльності і в цілому складають базову основу моделі посадової компетентності» [2, с.82].

Успіх управлінської діяльності на сучасному етапі залежить від умінь вести переговори, інтерпретувати інформацію, залагоджувати конфлікти, приймати рішення та ставити і вирішувати актуальні завдання. Дані здібності є необхідними для реформування системи освіти в Україні.

У роботі запропоновано виділити такі внутрішні чинники формування системи публічного управління освітою:

- діяльність органів управління освітою різних рівнів з реформування системи освіти (приведення її у відповідність з сучасними соціально-економічними умовами);
- реалізація можливостей децентралізації управління освітою та автоматизацією діяльності навчальних закладів;
- адаптація навчальних закладів до сучасних тенденцій розвитку освіти в країнах Європи тощо.

Також, слід виділити проблему застарілої матеріально-технічної бази навчальних закладів, малу кількість сучасної фахової української літератури, повільне впровадження інноваційних технологій в освітній процес, а також проблеми з добором абітурієнтів. Ці

чинники «...негативно впливають на розвиток освіти в країні та бажання абітурієнтів здобувати її у інших країнах» [3, с.2].

Таким чином, для налагодження ситуації в системі публічного управління освітою необхідно проводити ефективну політику з планування на довгостроковий період. Необхідно аналізувати: потреби працівників, наукову літературу та сучасні світові тренди, оскільки від цього залежить ефективність управлінської діяльності усієї системи освіти. А створення ефективної системи якості освіти має сприяти підвищенню конкурентоспроможності української освіти та надати певний поштовх щодо розвитку соціально-економічної та політичної ситуації в країні загалом.

Література:

1. Білявський В.М. Інноваційна діяльність підприємства, як фактор урегулювання платіжного балансу країни / В.М. Білявський, В.С. Руденко // Вісник Одеського нац. екон. ун-ту. — 2014. — Спецвипуск № 3. — С. 58–66.
2. Білявський В.М. Інноваційна діяльність як інструмент підвищення конкурентоспроможності підприємства / В.М. Білявський, Ю.В. Білявська // Проблеми та перспективи розвитку підприємництва в Україні : матеріали VIII міжнар. наук.-практ. конф. — К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2015. — С. 30–31.
3. Аналіз освітньої політики : теорія і практика управління на місцевому рівні : наук. посіб. / авт. кол. : В.Г. Базілюк, Т.Є. Бойченко, Л.М. Забродська [та ін.]; Держ. вищ. навч. заклад «Ун-т менедж. освіти». — К. : Вид-во ДВНЗ «Ун-т менеджменту освіти» НАПН України, 2014. — 306с.
4. Зайцева З. Аби українські ВНЗ опинилися в міжнародних рейтингах, держава повинна підтримати їх / З. Зайцева, А. Цяцько // Освіта України. — 2011. — № 85–86. — С. 4.